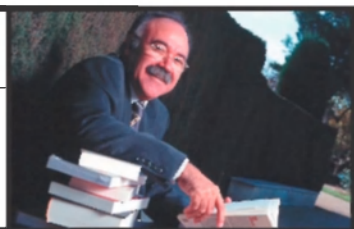

El perfil

Josep-Lluís Carod-Rovira, secretari general d'ERC i candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya

Un corredor de fons

16 N

Des de ben jove, l'avui presidenciable d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, havia militat per aconseguir bastir un projecte polític independentista i d'esquerra. Ara, el dirigent republicà lidera un partit polític que ha consolidat un espai propi i que pot esdevenir el tercer en disputa de la nova etapa política que s'obre a Catalunya.

La política és sempre una cursa de fons. Massa sovint se'ns demostra una i altra vegada que els experiments de laboratori o els oportunitismes circumstancials, que com a molt opten a un èxit efímer, acaben condemnats a l'oblit, si és que no acaben en daltabaix.

El cas del candidat d'ERC a la presidència de la Generalitat de Catalunya, Josep-Lluís Carod-Rovira, és un dels exemples que il·lustren la política com a cursa de fons. Una cursa que ell va iniciar de ben jovenet. En el llibre *Carod-Rovira, saltar la paret* (Llibres de l'Índex, 2003), de la periodista Gemma Aguilera, s'explica el que podria ser el punt d'inici d'aquesta cursa. Quan tenia vuit anys Carod va demanar al seu oncle que l'ajudés a escriure "feliç Nadal" en una postal que a l'escola li havien dit que fes per felicitar els pares. Quan el seu oncle va dir-li que no sabia del cert com s'escrivia, el jove Josep-Lluís va obrir els ulls a la realitat: alguna cosa no funcionava bé si el seu oncle no sabia escriure la llengua que parlaven.

Als dotze anys va muntar el seu primer partit: CULL (Catalunya Unida i Lliure). Des de llavors, un munt de sigles han passat per la vida de Carod-Rovira, sempre, però, amb una lluita de fons, bastir un projecte polític que trenqués amb la contradicció que, per a certs sectors polítics de l'antifranquisme, unia la lluita per l'alliberament na-

cional amb l'alliberament de classe. Aquest objectiu el va portar a militar al PSAN, durant la primera meitat dels anys setanta. Sis anys després, quan aquesta formació es declarava marxista leninista, es va produir una crisi que provocà la sortida d'alguns militants, entre els quals, ell.

Començaren uns anys de peregrinatge per diferents formacions que pretenien bastir un projecte d'esquerra i nacional. Aquest va ser el torn del MUM (Moviment d'Unificació Marxista), el BCT (Bloc Català dels Treballadors), el BEAN (Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional). Fins a arribar a l'experiència de Nacionalistes d'Esquerra (NE), formació que pretenia fer-se un espai enmig d'un PSUC molt vinculat al PCE i una ERC a la qual la letargia de l'exili havia impedit una renovació. NE, que després va ser ENE (Entesa de Nacionalistes d'Esquerra), es va aproximar progressivament al PSUC, i Carod-Rovira, a poc a poc, se'n va allunyar. El 1987 va arribar el salt definitiu cap a ERC, quan Joan Hortalà n'era el secretari general. Amb ell, van ingressar en ERC diversos exmilitants d'EN i exmilitants de La Crida, encapçalats per Àngel Colom.

A partir d'aquí la història és coneguda. Esquerra assumeix l'independentisme com a ideal del partit. I a mesura que creix el seu suport electoral, les crisis internes es fan més i més insuportables, fins a acabar amb l'escissió

del PI (Partit per la Independència), encapçalada per Colom i Pilar Rahola, formació que va acabar fagocitada per CiU.

Pau interna i creixement. Amb el lideratge de Carod-Rovira, ERC ha aconseguit reequilibrar internament el partit i ha actualitzat el discurs. I no solament el del partit, sinó també el de l'independentisme. Carod ha contribuït a bastir un projecte polític independentista amb un discurs ideològic social i pràctic que ha substituït els excessos idealistes i simbòlics d'altres etapes de la formació republicana per propostes polítiques concretes, que l'han aproximat a un ventall més ampli de la població.

El dirigent d'ERC compta amb una bona eina reconeguda per amics i enemics: una facilitat inherent per fer un discurs polític clar revestit d'una ironia intel·ligent que ha facilitat l'arribada a sectors socials que tradicionalment no havien militat en l'independentisme. Fins i tot representants del Partit Popular de Catalunya, a les antípodes ideològiques de la formació republicana, reconeixen una gran capacitat intel·lectual i ideològica al candidat d'ERC.

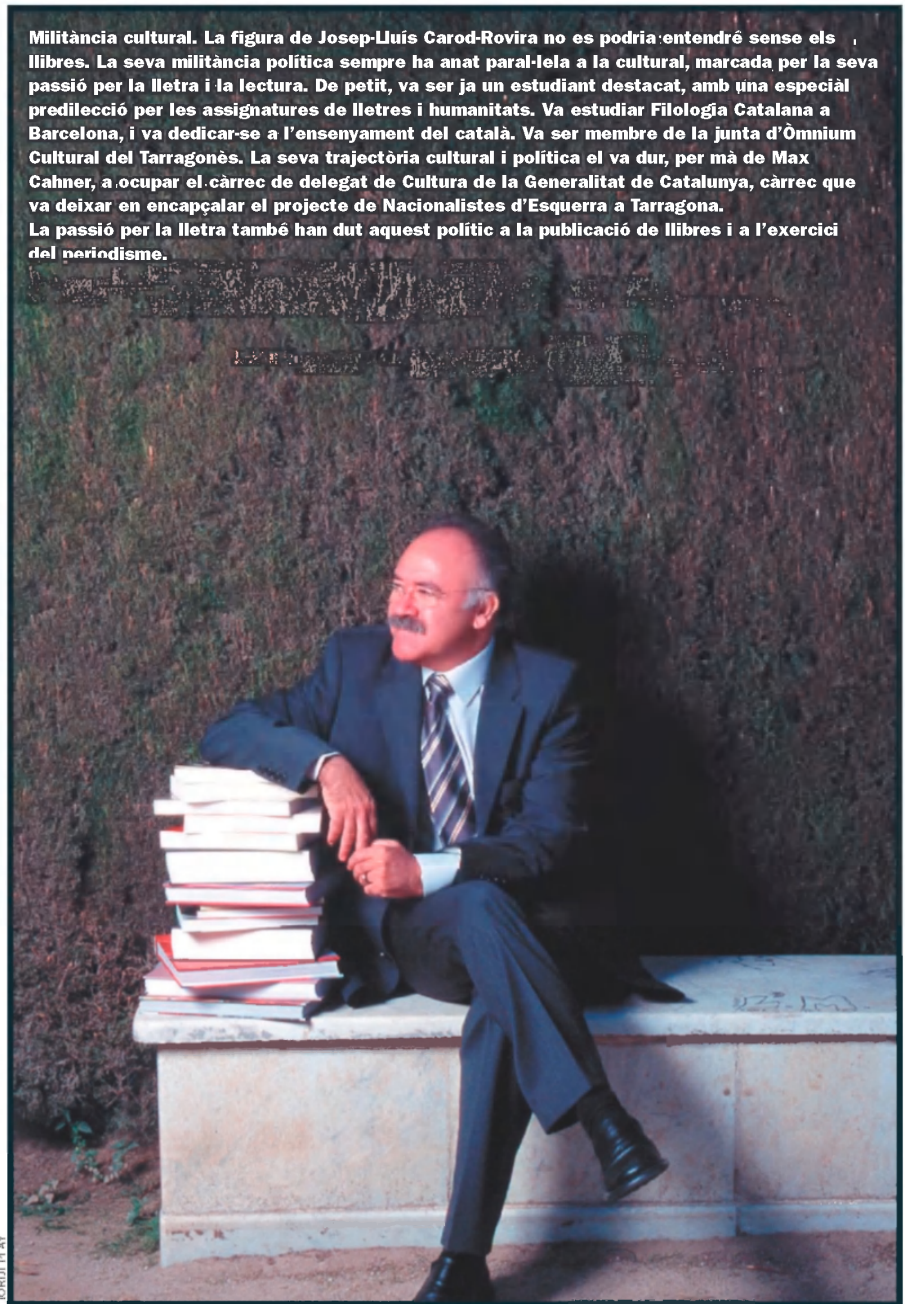
Tot i això, alguns dels seus companys de partit li retreuen que, de vegades, en determinades situacions de confrontació política dura, li falta una mica més d'aplom per aguantar les envestides dels adversaris amb la mateixa fermesa i contundència amb què exposa els seus discursos.

Sang aragonesa a l'"oasi català".

Carod no es cansa de repetir la procedència aragonesa del seu pare, una circumstància personal que utilitza per demostrar que l'independentisme pot ser una causa assumible per qualsevol ciutadà de Catalunya, si ho vol. També reivindica la seva procedència geogràfica, Cambrils (Baix Camp), per exemplificar que el seu discurs també vol esquinçar l'anomenat "oasi català". El líder republicà es mostra ell mateix com a veritable element innovador d'un panorama polític que fins ara ha estat dirigit per "les famílies de tota la vida" de la burgesia barcelonina. Carod vol així erigir-se en la veu que incorpori la defensa

Militància cultural. La figura de Josep-Lluís Carod-Rovira no es podria entendre sense els llibres. La seva militància política sempre ha anat paral·lela a la cultural, marcada per la seva passió per la lletra i la lectura. De petit, va ser ja un estudiant destacat, amb una especial predilecció per les assignatures de lletres i humanitats. Va estudiar Filologia Catalana a Barcelona, i va dedicar-se a l'ensenyament del català. Va ser membre de la junta d'Òmnium Cultural del Tarragonès. La seva trajectòria cultural i política el va dur, per mà de Max Cahner, a ocupar el càrrec de delegat de Cultura de la Generalitat de Catalunya, càrrec que va deixar en encapçalat el projecte de Nacionalistes d'Esquerra a Tarragona. La passió per la lletra també han dut aquest polític a la publicació de llibres i a l'exercici del periodisme.

JORDI PI AY

dels "sectors populars" de la societat catalana, "tinguin la procedència que tinguin", una referència clara que cerca la incorporació al projecte polític d'ERC dels catalans provinents de la immigració. Una incorporació crucial sobretot si el projecte republicà aspira a ser majoritari.

Sigui com sigui, per mà de Carod-Rovira, avui ERC s'enfronta amb uns comicis amb la millor situació que ha tingut mai des de la mort de Franco. L'espectacular augment de suport electoral en les passades eleccions municipals

i els sondejos electorals demostren que molt probablement el mapa polític del postpujolisme no serà dual, repartit entre socialistes i convergents.

L'"equidistància" (entre CiU i PSC), que tant retreuen la resta de forces catalanes, de moment ha servit a ERC per a configurar un tercer espai en el mapa polític català. Un espai anhelat pel corredor de fons Carod-Rovira, al qual no posa límits. Serà l'electorat qui marcarà on és el final d'aquesta cursa.

Enric Rimbau